

Shemini – Leviticus 9:1 – 11:47

Aliyah 1 – Leviticus 9:1 – 9:16

De **priesterwijding** van Aäron en zijn zonen duurt zeven dagen. Op de eerste dag worden er veel offers gebracht door Mozes zelf. Met deze offers wijdt hij Aäron en zijn zonen in voor de heilige priesterdienst. Vervolgens moeten Aäron en zijn zonen zeven dagen lang bij de ingang van de tent van ontmoeting blijven. Zij mogen daarvan niet wijken. En op de achtste dag worden er opnieuw offers gebracht. Ditmaal moeten Aäron en zijn zonen de offers brengen, voor henzelf en voor het volk.

De indeling van 7 + 1 dagen loopt parallel met de indeling van het **Loofhuttenfeest**.¹ Het Loofhuttenfeest duurde ook zeven dagen. Op de eerste dag moest er een heilige shabbat en samenkomst gehouden worden. De mensen moesten dan allerlei sierlijke takken verzamelen. Vervolgens moest het volk zeven dagen in tenten wonen en zich met de takken voor het aangezicht van de Heer verblijden. En op de achtste dag is er opnieuw een heilige shabbat en samenkomst.

We zien meerdere **overeenkomsten**: de eerste en de achtste dag zijn speciale dagen. De achtste dag hoort er eigenlijk niet meer bij en geeft een heel nieuw begin aan. Toch heeft deze dag alles te maken met de voorgaande zeven dagen. Ook is er in beide gevallen een gebod om zeven dagen in een tent verblijven. Aäron en zijn zonen mogen niet van de tent van de ontmoeting wijken. En de Israëlieten moesten zeven dagen in hun eigen tent wonen.

Wat leert deze overeenkomst ons? Kennelijk heeft de priesterwijding alles te maken met het Loofhuttenfeest. Het komen in **Gods tent**, heeft alles te maken met het feit dat we zelf in tenten wonen. God en mens hebben beiden een tijdelijke of verplaatsbare woning op aarde. God en mens zijn beiden in ballingschap, in de woestijn. God en mens zijn beiden pelgrims op weg naar het vreedrijk en naar een nieuwe hemel en aarde.

Pas als we daar oog voor krijgen, kunnen we werkelijk in Gods tent binnengaan. Zolang we **nog vastzitten** in onze eigen vaste woningen, voorzieningen en zekerheden, kunnen we Gods tent niet binnengaan. Zolang we het wel prettig hebben op aarde en geen gevoel van ballingschap ervaren, gaat het verlangen naar Gods woning ook niet groeien. Zolang we niet bewust op weg zijn naar het komende vreedrijk en Gods Koninkrijk, kunnen we Gods weg daarheen niet betreden.

¹ In Exodus 40 (*parshat Pekudee, aliyah 5-7*) wordt de priesterwijding van Aäron en zijn zonen ook genoemd, alleen nog niet uitgevoerd door Mozes. In dat gedeelte valt alle nadruk op het oprichten en zalven van de tabernakel (in Leviticus 8:10-11 slechts kort genoemd). Het is de vraag of deze twee gebeurtenissen samenvallen of niet. In elk geval lijken Exodus 40 en Leviticus 8-9 nauw samen te hangen. Exodus 40 vindt plaats op de eerste dag van de eerste maand. Dit wil zeggen: in de beurt van het Pesach-feest. In Leviticus 8-9 wordt geen datum genoemd, maar dit gedeelte lijkt samen te hangen met het Loofhuttenfeest. Zo komen Pesach en Loofhuttenfeest dus dicht bij elkaar te liggen...

We zullen dus eerst moeten sterven aan eigen zekerheden, gemakken en doelen. Dan kunnen we pas werkelijk in Gods tent binnengaan. Dan beseffen we dat God niet vast te pinnen is aan tijd of plaats, maar altijd op weg is. Dan kunnen we Gods pijn meebelevén voor een wereld in **ballingschap**. Dan kunnen we Gods verlangen proeven naar het herstel van hemel en aarde. Kortom, dan zal **ons hart hetzelfde ritme slaan**, als dat van God Zelf. Dit is voorwaarde om als priester te kunnen dienen. Om namens de mensen bij God te komen en namens God bij de mensen.

Deze *aliyah* gaat over de **achtste dag** van de priesterwijding. Deze dag staat apart van de andere zeven dagen, omdat de priesters eigenlijk al gewijd zijn door de zeven dagen daarvoor. Zij kunnen hun taak al gaan uitoefenen. Op de achtste dag gaan zij voor het eerst zelf de priestertaken uitoefenen. Dit doen ze voor zichzelf en voor het volk. In vers 3 krijgt Aäron ook de taak om het volk toe te spreken en geboden ten aanzien van de offerdienst te gebieden. Hiervoor was het steeds Mozes, die dat deed.

De achtste dag staat in de Bijbel altijd symbool voor de **nieuwe wereld**. De week eindigt met de zevende dag. Daarmee is een tijdperk voorbij gegaan. De achtste dag is het begin van een nieuwe week en van een nieuw tijdperk. Zo leren we uit het Loofhuttenfeest dat de zeven dagen voor het vrederijk op deze aarde staan. Maar de achtste dag staat voor de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, als God werkelijk een totaal nieuw begin gaat maken.

Hier in Leviticus 9 is ook sprake van een totaal **nieuw begin**. Vanaf nu is er een priesterschap, brengen zij offers aan God, en verschijnt God glorieus in het midden van de Israëlieten. Nu kunnen God en mens op goede en voorgeschreven wijze met elkaar omgaan. Helaas zien we het meteen al misgaan in Leviticus 10, als Nadab en Abihu vreemd vuur in de tabernakel brengen en daar sterven. De gebrokenheid van deze wereld blijft bestaan. Maar God heeft wel een totaal nieuw begin gemaakt. Hij heeft de Israëlieten welkom geheten in zijn tent.

Aäron moet offers gaan brengen voor hemzelf en voor de gemeenschap. Meteen valt daarbij iets op: voor zichzelf moet hij een **kalf als zondoffer** brengen en een **ram als brandoffer**. Voor de gemeenschap is dat andersom: een **bok als zondoffer** en een **kalf (en lam) als brandoffer**. Wat wil dit precies zeggen...?

Ik vermoed dat we hier, op basis van wat we in eerdere *parshot* over de offerdienst hebben geschreven, wel uit kunnen komen. **Het kalf** staat symbool voor de **menselijke kracht in de dop**. Waar de stier voor de volle kracht staat, moet het kalf daar nog naartoe groeien. Maar voordat de kracht van de priester is gegroeid, moet hij deze als zondoffer aan de Heer offeren. Hij offert hiermee voor misstappen, die hij zal begaan op het gebied van menselijke kracht en autonomie.

Priesters leven in de heilige aanwezigheid van God, daarom kunnen en mogen zij **niets op eigen titel doen**. Zij moeten God in alles gehoorzamen en volgen. Maar er zullen zeker momenten zijn, waarop zij op zichzelf vertrouwd en eigen initiatieven wilden ontplooien. Een extreme variant daarvan volgt direct in Leviticus 10 met Nadab en Abihu.

Maar ook Aäron zal deze neiging niet vreemd geweest zijn. Daarom brengt Aäron een kalf als **zondoffer**.

In het gewone, profane, dagelijkse leven worden mensen echter wel geacht om initiatieven te ontplooien. De aarde is immers aan de mens gegeven. In Psalm 115:16 staat geschreven: *De hemel, de hemel is van Yahweh, maar de aarde heeft Hij aan de mensenkinderen gegeven*. De kracht van de mens is bedoeld om daarin tot ontplooiing te komen. Daarom wordt het kalf voor de gemeenschap als **brandoffer** gebracht. Het brandoffer staat voor de toewijding van het hele menselijke leven aan God.² Zo moet de **kracht van de mens** ook aangewend worden **ten dienste aan God**. We hebben geen vrijbrief om allemaal slechte dingen te doen. We moeten ons daarbij wel toewijden aan Gods bedoelingen met onszelf en de wereld.

Aäron moet voor zichzelf ook **een ram** als **brandoffer** brengen. We hebben gezien dat schapen en bokken te maken hebben met wel of niet gehoorzaam zijn en met het oordeel daarover. Het schaap staat voor gehoorzaamheid en volgzaamheid. De bok staat voor koppigheid en ongehoorzaamheid.

De ram is een mannetjes schaap. De bok is een mannetjes geit. Aäron staat hier dus aan de zijde van de **gehoorzaamheid** en **volgzaamheid** en het volk aan de kant van de koppigheid en de ongehoorzaamheid. In het geval van **rechtspraak** over goed en kwaad, wordt Aäron geacht om aan de zijde van het recht te staan. Hij spreekt geboden naar het volk uit en hij brengt verzoening voor het volk. Hierin moet hij zijn leven toewijden aan God. Daarom brengt hij de ram als brandoffer aan de Heer.

Maar het volk mag **geen rechtspreken** over anderen. En het volk blijkt ook vaak **koppig** en **ongehoorzaam** te zijn. De massa van het volk is vaak niet zo leerbaar en soms lastig stuurbaar. Juist omdat zij worden geacht ook hun eigen kracht in het leven aan te wenden. Dat blijkt ook steeds weer uit de verhalen over de woestijnreis van de Israëlieten. Er wordt wel eens gezegd – naar mijn mening terecht – dat groepen immoreler zijn dan individuen. We volgen elkaar eerder in het kwaad, dan in het goede helaas... Daarom moet er voor het volk een **bok als zondoffer** gebracht worden.

Interessant is wel dat er naast de bok en het kalf, ook **een lam** voor het volk geslacht wordt. En wel als **brandoffer**. Dit laat zien dat er niet gegeneraliseerd mag worden. Ook onder het gewone volk, schuilt de **potentie om het juiste te doen**. Zij het nog als een lammetje, dat nog groeien moet. Het beginsel is aanwezig. Dit leert ons dat er altijd oprechte, gehoorzame en Godvrezende mensen zijn onder het volk. Het lam moet als brandoffer geofferd worden, immers deze gehoorzaamheid en volgzaamheid moet toegewijd worden aan de Heer. Ons leven gaat daarin als een welgevallig offer voor de Heer op en daarmee komen wij dichterbij God te leven.

² Zie *parshat Wayiqra', aliyah 1*: www.ingeestenwaarheid.nl > Bijbelstudies > Torah > Leviticus > *Wayiqra'*.

Bij deze dingen moet nog iets gezegd worden vanuit het Nieuwe Testament. In **Yeshua** zijn wij namelijk **allemaal tot de priesterdienst** geroepen.³ Sinds Yeshua is er dus iets veranderd: het heilige van God is voor iedereen beschikbaar geworden. Dit betekent echter ook dat we allemaal naar de heilige standaarden van priesters zullen moeten leven. We kunnen niet meer zomaar ons eigen leven uitleven, zelfs niet binnen de voorgeschreven wetten van God. Nee, we zijn nu geroepen om in navolging van Yeshua, **ons eigen leven op te offeren** voor God en anderen. Dit betekent onze kracht verloochenen, ons kruis op ons nemen en dagelijks Yeshua volgen. Hij heeft gezegd: *wie zijn leven wil behouden, zal het verliezen; maar wie zijn leven verliezen zal omwille van Mij, die zal het behouden.*⁴

Dit is iets wat ik van nature niet wil zien. Het liefst zie ik alleen de overwinningen, richt ik me daar volledig op en hoop en bid ik dat die snel zullen volgen. Maar het leven in navolging van Yeshua betekent **kruis dragen**. Daarin vinden we uiteindelijk grote **zegen, vreugde en vrede**. Als we maar inzien en durven te omarmen dat het lijden omwille van zijn Naam bij het volgen van Yeshua hoort.

Paulus schrijft in 2 Korinthe 12:10: *Daarom ben ik blij met zwakheden: in smadelijke behandelingen, in noden, in vervolgingen, in benauwdheden, omwille van haMashiach. Want wanneer ik zwak ben, ben ik machtig.*

En in 2 Korinthe 4:17 schrijft hij: *Want onze lichte verdrukking, die van korte duur is, brengt in ons een alles overtreffend eeuwig gewicht van heerlijkheid teweeg.*

En Petrus schrijft in 1 Petrus 1:6-7: *Daarin verheugt u zich, ook al wordt u nu voor een korte tijd – als het nodig is – bedroefd door allerlei verzoeking, opdat de beproeving van uw geloof – die van groter waarde is dan die van goud, dat vergaat en door het vuur beproefd wordt – mag blijken te zijn tot lof en eer en heerlijkheid, bij de openbaring van Yeshua haMashiach.*

De **vredeoffers** uit Leviticus 9:4 worden gebracht om de **goede relatie met God** te herstellen of tot uitdrukking te brengen. Zowel de volle levenskracht van de mens (stier), als de volgroeide oprechtheid en juiste beoordelingskracht (ram), worden hier aan God opgeofferd. De mens staat hier als volwaardige partner tegenover God en verzoend zich met Hem, door zijn eigen mogelijkheden aan God op te offeren.

Een goede en shalom-rijke relatie hebben met God is hier van groot belang, want in hetzelfde vers wordt gemeld, dat God diezelfde dag aan het volk gaat verschijnen. Moge zijn komst en verschijning dan met vrede zijn...!

De verzen 5-8 gaan over de **toenadering** van Aäron en het volk. Dit is het centrale thema van Leviticus: het naderbij komen van de mens tot Gods heilige aanwezigheid. We lezen dat het hele volk dichterbij komt en bij de tabernakel komt staan. Dan geeft Mozes de voorwaarde voor de verschijning van de glorie van Heer, namelijk het gehoorzamen van

³ 1 Petr. 2:9, Openb. 1:6.

⁴ Matth. 16:24-25, Mark. 8:34-35, Luk. 9:23-24.

zijn geboden betreffende de inwijdingsoffers. Vervolgens gebiedt Mozes Aäron om tot het altaar te naderen en dan lezen we dat Aäron inderdaad officieel tot het altaar nadert, om zijn taken daar uit te voeren. Het altaar is daarbij het middel om tot God te naderen.

Het bloed van het kalf, dat als zondoffer voor Aäron wordt geslacht, wordt op de **hoorns van het altaar** gesmeerd en uitgegoten aan de **basis van het altaar**. Nu staan hoorns in de Bijbel symbool voor kracht en autoriteit. De kracht en autoriteit van Aäron worden hier opgeofferd en aan de hoorns van Gods altaar gesmeerd. Dit is de belijdenis dat God de sterkere is en overwint. Aäron buigt onder de krachtige hand van God. Het uitgieten van het bloed aan de basis van het altaar laat zien dat het uitgieten – de volkomen opoffering en overgave – van onze levenskracht de enige juiste basis kan vormen voor de dienst aan God. Ook kunnen we hier een verwijzing in zien naar het volkomen offer van Yeshua, die zijn bloed voor ons vergoot en daarmee de basis legde voor onze dienst aan God.

Verder zien we dat de **zondoffers en brandoffers** naar voorschriften gebracht worden. De zondoffers worden besproken in Leviticus 4. Voor verdere details verwijzen we u daarom naar *parshat Wayiqra', aliyah 5*. En mocht u meer willen lezen over de brandoffers: deze worden besproken in Leviticus 1. Voor verdere details verwijzen we u daarom naar *parshat Wayiqra', aliyah 1*.⁵

Ten slotte valt nog op dat het zondoffer voor het volk '**zoals het eerste offer**' bereid wordt en het brandoffer voor het volk '**zoals het gebod** (voorschrijft)'. Het zondoffer voor het volk wordt dus specifiek verbonden met het zondoffer voor Aäron zelf. Maar het brandoffer voor het volk wordt specifiek verbonden met Gods aanwijzingen.

Dit leert ons dat **Aäron en het volk, wat betreft hun zondige achtergrond, gelijk zijn**. Aäron is een mens en is afkomstig uit het volk. Net als de rest van het volk maakt Aäron misstappen. Maar het brandoffer is gegeven van Gods kant. Het is de mogelijkheid die God biedt om gereinigd, gezuiverd en geheiligd tot Hem te kunnen naderen. Deze weg is voor Aäron een andere, dan voor het volk. Aäron zal naderen tot de heilige priesterdienst, maar het volk niet. **In de manier van tot God naderen verschillen Aäron en het volk dus van elkaar**.

Dit leert ons dat wat God van de één vraagt, dat Hij dat niet noodzakelijkerwijs ook van een ander hoeft te vragen. Laten we elkaar dus ook **niet beoordelen** op de manier waarop we tot God naderen en ons leven aan Hem toewijden. Voor de één kan dat een heel andere weg zijn, dan voor de ander. Binnen de kaders van Gods goede geboden uiteraard, die ons de algemene richtlijnen geven voor het naderen tot Hem.

Wat hebben we nu geleerd?

1. Pas als we de **ballingschap** van de wereld ervaren, kunnen we **naderen** tot God
2. Wij moeten als **priesters** onze levenskracht verloochenen en ons **kruis opnemen**
3. Dit doen we in **navolging van Yeshua** en zal ons tot **grote vreugde en eer** zijn!
4. Iedereen **nadert** op een **unieke wijze** in gehoorzaamheid tot God

⁵ www.ingeestenwaarheid.nl > Bijbelstudies > Torah > Leviticus > *Wayiqra'*.